

Слухають поезію колгоспниці,
Молоді й немолоді жінки.
Полишивши норми й буряки,
Слухають поезію колгоспниці.

Очі в них довірою горять,
На обличчях — тихе сподівання.
І цвіте плакат про соцзмагання,
Й очі їх довірою горять.

А поет в естраднім піджачку —
Вітер рвучко розвіває поли —
Пробує читати їм про поле,
Запальний, в естраднім піджачку.

Ритми в нього впевнені й чіткі,
Повні сили і завзяття рухи.
А жінки сидять, поклавши руки
На коліна, — втомлені й важкі.

Їм невсидно, їм додому час,
Їх чекають і город, і діти.
І попрати треба, й наварити, —
Їм невсидно, їм додому час.

За плечима кожної — життя.
І поля у надвечірній тиші.
І які ж то недоречні вірші,
Де одна бравада — не життя.

Та сидять, і слухають жінки,
І невміло плещуть у долоні.

На слова химерні й велемовні
Аплодують з чемності жінки.
